

Ord var en Misforstaaelse. — Nu idag holder den meget ærede Premierminister sig til Londontractaten som den, der skal have afgjort Ophævelsen af Kongelovens Arveret. Jeg skal ikke gaae tilbage til, hvad der allerede flere Gange saa ubørlig er fremsat om denne Tractats Fortolkning; jeg skal nærmest kun holde mig til de Uttringer, som den meget ærede Premierminister har fremsat derom idag. Tidligere laa, som det syntes, Tyngdepunktet af denne Tractat for den ærede Premierminister i en vedvarende Integritet, en evig Integritet, som Tractaten sagdes at have udtalt. — Den er ikke kommen frem idag; den er ogsaa, troer jeg, tilstrækkelig belyst tidligere, og jeg skal ikke tage den frem igjen. Idag har den meget ærede Premierminister lagt Hovedvægten paa Intimationen af Tractaten, hvor der staaer talt om en Combination, der, med Udelukkelse af Dvinderne, kaldte Mandstammen til Arv i alle de Lande, som nu ere forenede under Kongens Scepter. Dette Sted troer jeg ogsaa tidligere er beviist ingenlunde at kunne godtgjøre noget Saadant, som den meget ærede Minister vil lægge deri. Det er ikke Andet, end hvad der staaer i Warschauerprotocollen, og jeg troer, at det tidligere er aldeles tilstrækkeligt beviist, at denne Pasfus her ikke har denne Betydning, hvad ogsaa tydeligt er erkjendt fra Ministeriets Side ved Meddelelsen af 28de October 1851. Det er nemlig ingenlunde blot en tidligere forskjellig Tankeretning hos Ministeriet selv, der er Spørgsmaal om, naar man taler om denne Meddelelse af 28de October 1851, og flere lignende Tilfjendegivelser, der foresigge; men der er Tale om en officiel Erklæring, der gaaer ud paa, at Warschauerprotocollen havde et vist Indhold, nemlig det, at Kongelovens Arveret ikke skulde ophæves, eller at det ialtfald ikke efter den var en Nødvendighed at ophæve samme. En anden Sag er det nemlig, hvorvidt dette, naar man anfaae det for nyttigt, kunde skee uden derved at komme i Strid med Tractaterne; jeg har tidligere udtalt mig om, at jeg ikke antog, at der efter den strenge Ret kunde være Noget imod, at det skete; men det, hvorpaa det kommer an, det, hvorom det Hele dreier sig, er,

som sagt, om det er gjort til en Nødvendighed ved Tractaterne, eller ikke. Med Hensyn til Londontractatens Fortolkning skal jeg endnu tillade mig den Bemærkning, at den meget ærede Premierminister i et tidligere Foredrag har antaget, og det staaer saa tydeligt i Evidens, at der ikke vel kan opkastes nogen Tvivl om Meningen af Ordene, — at de Arvepræntensioner, som fra russisk Side ere forbeholdte med Hensyn til Holsteen, vare i Modsigelse med Londontractaten. Derved er fremkommen en ganske søregen Stilling for den meget ærede Minister. Da nemlig den russiske Gesandt gjentog disse Forbehold samtidigt med Tractatens Afslutning, som Noget, der ikke kunde være hævet ved Tractaten, lod den meget ærede Minister, som Udenrigsminister, svare, at det naturligtvis fulgte af sig selv, at disse Forbehold beholdt deres fulde Kraft og Betydning ifølge Warschauerprotocollen, uden Hensyn til, at de ikke vare blevne optagne i Londonerprotocollen (Hør!). Havde disse Forbehold virkelig været i Modstrid med Londontractaten, burde jo den meget ærede Minister ingenlunde have erklæret dette (Hør!). Her for os derimod har den meget ærede Minister, som Premierminister, søgt at bevise, at disse Forbehold derved, at de ikke ere optagne i Tractaten, havde tabt deres Betydning, eller vare blevne til noget ganske Andet, til Reservationen af en vægtig Stemme ved en fremtidig Afgjørelse. Jeg troer allerede forhen tilstrækkelig at have oplyst dette Punkt, og skal derfor ikke videre opholde mig derved; jeg har nu kun anført dette for at vise, at den Fortolkning, som den meget ærede Premierminister har opstillet af Londontractaten, kommer i Modsigelse med, hvad der i andre Henseender fra russisk Side er antaget, og som Ministeren, som Udenrigsminister, har indrømmet. Var det ikke meget bedre at fortolke Londontractaten paa en saadan Maade, som baade Ordene tilstede, og som staaer i fuldkommen Harmonie baade med de foregaaende og efterfølgende Forhandlinger, og ikke fører til nogen som helst Modsigelse (Hør!), ved nemlig at antage, at Londontractaten har bekræftet en Combination af Arverettigheder, hvorved Prindsen af Glücksborg og hans mandlige